

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Габрово, 20.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Б. Хр. Косев

при участието на секретаря Валентина М. И.
като разгледа докладваното от Б. Хр. Косев Гражданско дело №
20214210100314 по описа за 2021 година

Производството е по съдебна делба във фазата по извършването ѝ.

Със съдебна спогодба от 24.06.2021 г. по гражданско дело № 314/2021 г. по описа на РС-Габрово е допусната съдебна делба на следния недвижим имот, находящ се в гр. Габрово, представляващ поземлен имот с идентификатор 14218.518.259, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 15, с площ 136.00 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана; начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м/, ведно с построената в имота сграда с идентификатор 14218.518.259.1, със застроена площ 83,00 кв. м., брой етажи: два, предназначение - жилищна сграда, еднофамилна, при квоти: 1/4 идеална част за Е. Ц. Ц. и 3/4 идеална част за Б. Г. Б..

Ищецът Е. Ц. Ц., чрез процесуалния му представител заявява становище за извършване на делбата чрез изнасяне на процесния имот на публична продажба, като в първо съдебно заседание след допускането □, е предявил срещу ответника и претенция по чл. 346 ГПК за заплащане на сумата 1800 лв., представляваща обезщетение за ползване на делбения имот по чл. 31, ал. 2 ЗС за периода от 22.02.2018 г. до 22.02.2021 г..

В първото по делото заседание след допускането на делбата /07.10.2021 г./ ответникът Б. Г. Б. е предявил претенция по чл. 349, ал. 2 ГПК за възлагане на процесния имот, както и претенция по чл. 346 ГПК за заплащане от Е. Ц. Ц. на припадаща му се 1/4 част от сумата 15280 лв. – представляваща извършени необходими разноски в процесния имот в периода 2018 г. – 2020 г., евентуално в случай, че извършените ремонтни дейности имат характер на подобрения - за

заплащане на припадащата му се 1/4 идеална част измежду по-малката сума от направените разноски и увеличената стойност на имота.

Пред настоящата инстанция са приети заключения на съдебно-техническа експертиза, изготвени от вещото лице В. Р.. От заключението на съдебно-техническата експертиза от 30.12.2021 г. се установява, че дворното място с идентификатор 14218.518.259 е реално неподеляемо, съгласно действащите технически правила и норми, а жилищната сграда в имота с идентификатор 14218.518.259.1 е реално поделяема на два самостоятелни дяла, но обособяването им изисква провеждането на нарочна процедура. Съгласно заключението пазарна цена на процесния имот е в размер на 34560 лева, а обезщетението за ползване на процесния имот, определено на база средните пазарни наемни цени, за периода 22.02.2018 г. – 22.02.2021 г. възлиза на сумата 7670 лева.

От заключението на съдебно-техническата експертиза от 25.02.2022 г. се установява, че претендираните от съделителя ремонтни дейности на първия и втория етаж са изпълнени на място. За ремонта на покрива, извършен през 2019 г., вещото лице е установило, че има частична подмяна на летви /шипки/ от дървената конструкция. Поради обстоятелството, че по делото няма приложени фактури или други доказателства, от които да се направи извод за количеството на извършените ремонтни дейности, вещото лице приема условно, че около 50 % от покривната конструкция е ремонтирана. Съгласно заключението стойността на претендираните от ответника СМР, изпълнени през 2018 г., 2019 г. и 2020 г., възлиза на 9326.61 лв. Вследствие на извършените ремонтни дейности, стойността на имота се е увеличила с 5808.34 лв. Вещото лице сочи, че извършеният ремонт на покрива през 2019 г. е в размер на 2121.22 лева, като вследствие на ремонта стойността на имота не се е увеличила тъй като представлява необходим разход за поддържане на сградата.

Представена е и телепоща от 11.09.2017 г., с която ищецът е поканил ответника да му заплати сумата 1800 лева, представляваща обезщетение за това, че е лишен от ползването на процесния имот за последните три години, както и да му заплаща месечно обезщетение по 50 лв. за ползването на същия имот. Видно от отбелязването, писмото не е потърсено от адресата.

В производството са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля М.Б.Ч., от показанията на която се установява, че в процесното жилище живеел ответникът Б. Г. Б., както преди смъртта на неговите родители, така и понастоящем като възпрепятствал ползването на имота от ищеца.

Други доказателства от значение за спора не са представени, а необсъдените такива, съдът намира за неотнорми.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от правна страна следното:

Относно извършването на делбата и претенцията по чл. 349, ал. 2 ГПК.

След като решението за допускане делбата на съсобствени имоти по чл. 344 ГПК влезе в сила, съсобствеността реално се ликвидира по един от четирите предвидени в закона способа: а). чрез съставяне на разделителен протокол по чл. 350 ГПК и теглене на жребий по чл. 352 ГПК; б). чрез разпределяне на съсобствените имоти между съделителите без теглене на жребий по чл. 353 ГПК, когато съставянето на дялове и теглене на жребий е невъзможно или много неудобно; в). чрез изнасяне на имота на публична продажба по чл. 348 ГПК, когато се касае до неподелеям имот, който не може да бъде поставен в един от дяловете и г). чрез поставяне на имота в дял на един съделител по чл. 349, ал. 1 или ал. 2 ГПК, когато са налице условията на закона.

Основният способ, предвиден в чл. 348 ГПК, за ликвидиране на съсобствеността в делбеното производство, когато се касае до неподелеям имот, е изнасянето му на публична продажба. По изключение, ако се касае до неподелеям жилищен имот и са налице другите изисквания на закона, съсобствеността може да се ликвидира чрез поставянето му в дял на някой от съделителите – чл. 349, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

В настоящия случай ответникът Б. Г. Б. е предявил искане в срока по чл. 349, ал. 4 ГПК за възлагане на процесния имот по реда на чл. 349, ал. 1 ГПК, според която разпоредба, ако неподелеямият имот е жилище, всеки от съделителите, който при откриване на наследството е живял в него и не притежава друго такова, може да поиска то да бъде поставено в неговия дял, като дяловете на останалите съделители се уравният с друг имот или с пари. Видно от законовата разпоредба приложимостта на възлагането в тази хипотеза е обусловена от кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) жилището да е неподелеяемо, 2) съсобствеността върху него да е възникнала единствено по силата на наследяване, 3) съделителят да няма собствено жилище, и 4) съделителят да е живял в него към момента на откриване на наследството – така ТР № 1/19.05.2004 г. на ОСГК на ВКС.

В случая не е налице първата предпоставка, а именно – жилището да е неподелеяемо. Съгласно т. 7 от посоченото Тълкувателно решение № 1/2004 г. основно законово изискване е делбеният недвижим имот да има характер на жилище и да е неподелеям. Допуснатият до делба недвижим имот следва да е служил за жилище на наследодателя и по своето предназначение да служи за задоволяване на жилищни нужди, отговаряйки на изискванията на чл. 40 ЗУТ и т. 30 от ДР на ЗУТ (ДВ, бр. 1/2002 г.), както и от същия да **не могат да се обособят самостоятелни обекти на собственост при спазване изискванията на чл. 203 ЗУТ**. Видно и от заключението на приетата и неоспорена СТЕ процесното жилище е по техническите си характеристики поделеяемо на два самостоятелни дяла, без значение, че към приключване на устните състезания в настоящата втора фаза на съдебната делба такова обособяване на самостоятелни обекти не е осъществено, поради това, че страните не са

предприели действия по изработването на инвестиционен проект, който да бъде одобрен от главния архитект на основание чл. 203 ЗУТ, въпреки дадените им указания и разяснения от съда. В този смисъл под неподеляемо жилище се разбира такова, което по естеството си и с оглед техническите си характеристики не предполага изобщо възможност за поделение, независимо от съществеността на преустройствата. Технически поделяемостта на жилище, което обаче към приключване на устните състезания е останало единен обект на вещни права поради липсата на воля от съделителите за предприемане на действия по изготвянето на инвестиционен проект, не би могло да се квалифицира като неподеляемо по смисъла на разпоредбата. Ето защо не е налице хипотезата на чл. 349, ал. 2 ГПК, поради което искането на ответника Б. Г. Б. за възлагане на процесния имот е неоснователно.

Предвид приетия извод за неоснователност на предявената претенция по чл. 349, ал. 2 ГПК съдът намира, че делбата на процесния имот следва да бъде реално извършена, чрез изнасянето му на публична продажба, съгласно чл. 348 ГПК, при което всеки съделител ще получи паричната равностойност на своя дял. В съдебно заседание на 04.11.2022 г. съобразно приетото заключение по СТЕ и становището на главния архитект на съделителите са дадени изрични указания да представят доказателства, че са иницирали изработването на инвестиционен проект за обособяване на самостоятелни обекти на допуснатия до продажба недвижим имот, като изрично са предупредени за последиците при тяхно бездействие. До приключване на съдебното дирене /22.12.2022 г./ съделителите не са предприели действия по изготвяне на инвестиционен проект за разделяне на съсобствената сграда, съобразно заключението на вещното лице, нито са изявили воля за провеждане на процедурата по ЗУТ, с оглед на което съдът приема наличие на процесуално бездействие, имащо за последица извод за недоказаност на възможността за реално поделение на имота, чрез обособяване на самостоятелни дялове за всеки съделител. С оглед изложеното, делбата на процесния имот следва да бъде извършена чрез изнасянето му на публична продажба, съгласно чл. 348 ГПК, при което всеки съделител ще получи паричната равностойност на своя дял.

По отношение на претенцията на Е. Ц. Ц. за заплащане на сумата 1800 лв., представляваща обезщетение за ползване на делбения имот по чл. 31, ал. 2 ЗС за периода от 22.02.2018 г. до 22.02.2021 г..

Основателността на иск с правна квалификация чл. 31, ал. 2 ЗС, се обуславя от установяване на следните кумулативни предпоставки: съсобственост върху вещ; лично ползване на общата вещ от един от съсобствениците, писмена покана за заплащане на обезщетение за ползата, от която е лишен неползващия съсобственик. Обезщетение не се дължи, когато след поканата ползващият собственик е предложил на другия съсобственик да ползва вещта съобразно правата си, но той не се е възползвал, без да са създадени пречки за ползването.

В конкретния случай не се установява от ответника в качеството му на съсобственик да е получена писмена покана за престиране на обезщетение. Представената такава, отправена чрез телепоща, не е достигнала до адресата. Установяването от връчителя на факта, че пратката не е потърсена, не обуславя възможност за извод, че пратката е редовно връчена (получена), което би представлявало по своята същност фингирано връчване, а фикции се установяват само със закон. В Решение № 180/23.11.2016 г. по т.д. № 2400/2015 г. на ВКС, I т.о. по въпроса относно приложението на разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за пощенските услуги по отношение на начина на удостоверяване на връчването на адресат на уведомително писмо на частноправен субект, е прието, че общите правила и чл. 36, ал. 2 ЗПУ (действаща към 20.09.2017 г. редакция) не въвеждат фикция, че при липсата на фактическо предаване, дори и при изпълнение на задълженията на пощенския оператор по чл. 5, ал. 3 от общите правила, приети от КРС, пратката ще се счита за доставена на получателя. Посочената разпоредба на Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колетти (Приети с Решение № 581 от 27.V.2010 г. на Комисията за регулиране на съобщенията, обн. ДВ. бр. 45 от 15 Юни 2010 г., приложима към 2017 г. редакция) предвижда, че когато при посещението на адреса поради отсъствие на получателя ... пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне. Броят на служебните известия и времевият интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в общите условия на договора с потребителите, като броят на служебните известия е не по-малък от две. От отразеното в бланка, образец 250, представена по делото, не се доказва осъществяването на поне два неуспешни опити за връчване на пощенската пратка, при които са предприети от пощенския служител предписаните в чл. 5, ал. 3 от Общите правила действия. Налице е единствено отразяване, че пратката е непотърсена, което не е достатъчно. Следователно до съделителя Б. не е отправена писмена покана за престиране на обезщетение, т.е. не е налице кумулативен елемент от фактическия състав, пораждащ съдебно предявеното от съделителя Е. Ц. Ц. вземане, съответно такова не е възникнало и искът за принудителното му установяване и осъществяване, е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на претенцията на Б. Г. Б. за заплащане на $\frac{1}{4}$ от сумата 15280 лева, представляваща обща стойност на необходими и полезни разноски, извършени в делбения имот за периода 2018 г. – 2021 г..

При определяне правната квалификация на претенциите на съделителя Б. следва да се съобрази задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 6/1974 г. и ТР № 85/1968 г. в неотменената с постановлението част, касаещи отношенията между съсобственици,

когато един от тях извършат подобрения в съсобствения имот.

В ТР № 85/02.12.1968 г. на ОСГК на ВС е прието, че в случаите, когато съсобственикът упражнява фактическа власт над съсобствен имот не би могло да се счете по предположение, че той владее само за себе си. Счита се, че той владее както за себе си, така и за останалите съсобственици до доказване на противното. Затова поначало в отношенията между съсобствениците въпросът за добросъвестност или недобросъвестност на владението се поставя само в случаите, когато съсобственикът е манифестирал намерение да владее имота само за себе си, каквито твърдения в настоящото производство не са налице. В този случай отношенията между съсобствениците във връзка с подобренията ще се уредят по начина, посочен в чл. 72 и чл. 74 ЗС с оглед на това дали е добросъвестен или приравнен с него от закона недобросъвестен владеец. Ако обаче съсобственикът е извършил подобренията като съсобственик, т.е. без да е изменил намерението си да владее като такъв, както в случая, отношенията между него и останалите съсобственици ще се уредят съобразно правилата на водене на чужда работа без пълномощие, ако липсва съгласието на останалите съсобственици; съобразно чл. 30, ал. 3 ЗС - ако подобрението е извършено със съгласието на останалите съсобственици; и съобразно правилата за неоснователно обогатяване - ако останалите съсобственици са се противопоставили на извършването на подобренията. Отношенията с останалите съсобственици се уреждат за добивите от правилото на чл. 93 и 30, ал. 3 ЗС, а за необходимите разноски за запазването на имота и подобренията - от правилото на чл. 30, ал. 3 ЗС и тези за водене на чужда работа без пълномощие.

В този смисъл е константната практика на ВКС - решение № 74/21.02.2012 г. по гр. д. № 660/2011 г., II ГО, решение № 127/06.07.2016 г. по гр. д. № 5847/2015 г., I ГО, решение № 339/10.10.2011 г. по гр. д. № 1072/2010 г., I ГО, решение № 487/30.11.2011 г. по гр. д. № 1503/2010 г., I ГО, решение № 315/25.10.2012 г. по гр. д. № 1189/2011 г., I ГО и др.

Според решение № 108/08.07.2015 г. по гр. д. № 415/2015 г. на ВКС, I ГО и цитираните в него други решения на ВКС, в основанието на претенцията за присъждане на вземане за стойност на извършени подобрения в чужд имот е забраната за неоснователно обогатяване като общ принцип на облигационното право. Законодателят провежда принципа чрез източниците на облигационни отношения, предвидени в чл. 72 и чл. 74 ЗС, чл. 60 – чл. 62 ЗЗД и чл. 59 ЗЗД. Нормативно установените състави задават правната рамка на отношенията между подобрителя и собственика на имота, но определянето на действителното правно основание на облигационните отношения, които са възникнали от подобряването на чуждия имот, е дейност на съда по приложението на материалния закон. Съдът я извършва въз основа на фактическите твърдения и петитума на исковата молба, но и в съответствие с

установеното по делото фактическо положение. Въведените в исковата молба твърдения за качеството, в което съделителят е извършил подобренията в чуждия имот (владелец, гестор или държател) или зададеният в молба по чл. 346 ГПК начин, по който е определен размерът на съдебно предявеното вземане ("увеличената стойност на вещта", "по-малката от двете суми", "до размера на обедняването", "до размера на обогатяването", "връщане на необходимите и полезни разноски"), не ограничават съда да даде защитата според действително осъщественото правно основание. Чрез тях съделителят въвежда факти, които индивидуализират съдебно предявеното вземане по сметки, но не могат да се приемат за правна квалификация, която е дължима от съда.

В случая, с оглед фактическите твърдения на Б. по претенциите по сметки - че е извършил подобренията като владеец на своите $\frac{3}{4}$ идеални части, без да твърди да е своил частта на Е. Ц. Ц., които подобрения са извършени без съгласието, но и без изричното противопоставяне на последния, предявените вземания имат правното си основание в чл. 61, ал. 2 ЗЗД - по отношение на подобренията на стойност 6280 лева, изразени в обособяване на баня и тоалетна на първия етаж и монтиране на входна врата. Останалите 8000 лева, представляващи разходи за подмяна на част от покрива и отстраняване на теч, представляват необходими разноски за имота – такива, без които имотът би погинал или не би било възможно ползването му по предназначение, поради което претенцията за заплащане на $\frac{1}{4}$ от тази сума следва да се квалифицира по чл. 30, ал. 3 ЗС. Стойността на движимата вещ климатик (1000 лева) не представлява подобрение, нито има характер на необходими разноски. С т. II. 8 от ППВС № 6/1974 г. е прието, че движимостите, които могат да бъдат отделени без съществено увреждане на имота, не подлежат на заплащане, тъй като не представляват подобрение. Ето защо, с оглед дефинитивната възможност за отделяне на монтирания климатик без съществено повреждане на сградата, вземането за $\frac{1}{4}$ от стойността му е неоснователно само с оглед изложените в молбата фактически твърдения.

От неоспореното второ заключение на СТЕ съдът приема, че описаните в молбата по чл. 346 ГПК ремонтни дейности на първия и втория етаж са изпълнени на място. За ремонта на банята на втория етаж от сградата и направата на нова баня на първия етаж вещото лице е извършило замервания и е остойностило извършените СМР по пазарни цени към твърдяната дата на извършването им, доколкото от съделителя Б. не са представени доказателства за количеството на извършените ремонтни дейности, което е относимо и към ремонта на покрива.

Общо стойността на СМР, изпълнени през 2018 г., 2019 г. и 2020 г., възлиза на 9326.61 лв., като в резултат на извършването им стойността на имота се е увеличила с 5808.34 лв., като изграждането на нова баня на първия етаж има пазарна стойност 5462.34 лв. и със същата сума е увеличена стойността на недвижимия имот. По отношение ремонта на банята на втория етаж през 2018 г. пазарната му стойност е

1743.05 лв., а ремонтът на покрива има стойност от 2121.22 лв.

Ремонтът на част от покрива и ремонтът на банята на втория етаж на обща стойност 3864,27 лева представляват необходими разноси и съделителят Е. Ц. Ц. дължи част, съответна на притежаваната идеална част от правото на собственост върху делбения имот или $\frac{1}{4}$, която се равнява на сумата 966,07 лева.

Както се посочи, необходимите разноси са свързани с наложителността да се запази съществуването на имота, който без тяхното извършване би погинал или състоянието му би се влошило съществено, т.е. следва да е налице обективна наложителност за извършването им. Това са разноските, които се правят не за увеличаване, а за предотвратяване намаляването на стойността на вещта и такива са ремонт на сервизно помещение в резултат на теч от канализационна тръба и ремонт на покрива.

За разлика от необходимите разноси, полезните разноси (подобренията) са такива нововъведения, които изменят имота и които не са били необходими за запазването и съхраняването му, но обективно водят до увеличение на стойността на имота (ППВС № 6/1974 г., т. 6). В случая изграждането на сервизни помещения на първия етаж не е било обективно необходимо за запазване съществуването на имота, нито без извършването на тези СМР имотът би погинал или състоянието му би се влошило съществено.

При липсата на доказателства за изрично противопоставяне от страна на Е. Ц. Ц., обезщетението за тези подобрения следва да се присъди съобразно чл. 61, ал. 2 ЗЗД, но тъй като стойността на СМР съвпада с увеличената в резултат на подобрението стойност на делбения имот, то Е. Ц. Ц. дължи на подобрителя Б. $\frac{1}{4}$ от сумата 5462,34 лв. или 1365,59 лева.

Или общо дължимата от съделителя Е. Ц. Ц. сума по претенцията по сметки на Б. Б. е в размер на 2331,66 лева (1365,59 лева + 966,07 лева) и за разликата до пълния предявен размер от 3820 лева ($\frac{1}{4}$ от 15280 лева) следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските по производството

На основание чл. 355, изр. 1 ГПК и чл. 8 от Тарифа за държавните такси, които се събират по ГПК, всеки от съделители следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС Габрово държавна такса съобразно стойността на квотата му от съсобствеността, определена върху установената в настоящото производство актуална пазарна стойност на процесния делбен имот /34560 лв./, както следва: Е. Ц. Ц. – 345,60 лева, Б. Г. Б. – 1036.80 лева.

На основание чл. 355, изр. 2 ГПК Е. Ц. Ц. следва да бъде осъден да заплати по сметка на ГРС сумата 72 лева – държавна такса, съобразно отхвърлената част от претенцията му по чл. 31, ал. 2 ЗС, както и сумите 93,27 лева - държавна такса и

122,08 лева -разноски за възнаграждение за вещото лице по допуснатата за сметка на бюджета на съда съдебно-техническа експертиза, съобразно уважената част от претенцията на Б. Г. Б. по чл. 30, ал. 3 ЗС и чл. 61 ЗЗД.

На основание чл. 355, изр. 2 ГПК Б. Г. Б. следва да бъде осъден да заплати по сметка на ГРС сумата 59,53 лева - държавна такса върху отхвърления размер на претенцията му по чл. 30, ал. 3 ЗС и чл. 61 ЗЗД (съделителят Б. е освободен от заплащане на разноски по делото, но не и от заплащането на държавни такси).

Страните не са поискали присъждане на разноски, съответно такива не им се следват.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗНАСЯ НА ПУБЛИЧНА ПРОДАН допуснатия със съдебна спогодба от 24.06.2021 г. по гражданско дело № 314/2021 г. по описа на РС-Габрово до делба недвижим имот, находящ се в гр. Габрово, представляващ поземлен имот с идентификатор 14218.518.259, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 15, с площ 136.00 кв. м., трайно предназначение на територията: урбанизирана; начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м/, ведно с построената в имота сграда с идентификатор 14218.518.259.1, със застроена площ 83,00 кв. м., брой етажи: два, предназначение - жилищна сграда, еднофамилна, с пазарна стойност 34560 лева, като получената при проданта цена да се разпредели при квоти: 1/4 част за Е. Ц. Ц. и 3/4 части за Б. Г. Б..

ОТХВЪРЛЯ претенцията на Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 15, с правна квалификация чл. 349, ал. 2 ГПК за поставяне в негов дял на делбения имот.

ОСЪЖДА Е. Ц. Ц., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Габрово, пл. ***** № 5, ет. 3, да заплати на Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 15, на основание чл. 346 ГПК вр. чл. 30, ал. 3 ЗС и чл. 61 ЗЗД, сумата 2331,66 лева, от която сумата 1365,59 лева, представляваща извършени подобрения на делбения имот – изграждане на санитарни помещения на първи етаж и сумата 966,07 лева – необходими разноски за извършен ремонт на банята на втория етаж и покрива на делбения имот, като ОТХВЪРЛЯ претенцията по сметки за разликата до предявния размер от 3820 лева.

ОТХВЪРЛЯ претенцията по сметки на съделителя Е. Ц. Ц., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Габрово, пл. ***** № 5, ет. 3, с правна квалификация чл. 346 ГПК вр. чл. 31, ал. 2 ЗС, за заплащане от Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 15, на сумата 1800 лв., представляваща обезщетение за ползване на

делбения имот за периода от 22.02.2018 г. до 22.02.2021 г..

ОСЪЖДА Е. Ц. Ц., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Габрово, пл. ***** № 5, ет. 3, да заплати по сметка на Районен съд - Габрово, на основание чл. 355, изр. 1 ГПК вр. чл. 8 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК сумата в размер на 345,60 лева - държавна такса съобразно квотата от съсобствеността, както и на основание чл. 355, изр. 2 ГПК сумата от 287,35 лева - държавна такса и разноски за възнаграждение за вещото лице за отхвърлената част от претенцията по чл. 31, ал. 2 ЗС и уважената част от претенцията по чл. 30, ал. 3 ЗС и чл. 61 ЗЗД, както и 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****” № 15, да заплати по сметка на Районен съд - Габрово, на основание чл. 355, изр. 1 ГПК вр. чл. 8 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК сумата в размер на 1036,80 лева - държавна такса съобразно квотата от съсобствеността, както и на основание чл. 355, изр. 2 ГПК сумата от 59,53 лева - държавна такса за отхвърлената част от претенцията по чл. 30, ал. 3 ЗС и чл. 61 ЗЗД, както и 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____